

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Μιά περίεργη σελίδα του Παγκοσμίου Πολέμου. «Η τελευταία Σταυροφορία». Ήπως οι "Αγγλοί ελύτρωσαν τη Γη της Επαγγελίας από τους Τσεύκεους. Η προφτεία που άλληδεψ. Ο στρατιώτης Μέρτζ, μάγειρος του συντάγματος και τ' αγύρ. Μιά κωμική σκηνή που έπαιχθη τρεις φορές. «Πάρτε τα κλειδιά της Ιερουσαλήμ! Χαλάλι σας!..» Οι "Αγγλοί στους Αγίους Τόπους, κτλ.

ΩΡΑ πού δικαιιανός κόσμος γιαράζει τη Γένηση του Σωτήρος, κάθε τί πού διαφέρεται στούς Αγίους Τόπους, γίνεται έπικαιρο. Περιεργότατο, λοιπόν, είναι ένα βιθλό που βγίνει στην "Η ρωμαϊκή Ιστορία της Τελευταίας Σταυροφορίας". Πρόκειται περὶ τῆς καταλήψεως τῆς Ιερουσαλήμ ἀπό τοὺς "Αγγλούς καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἀπὸ τοὺς Τούρκους, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Μεγάλου Πολέμου. Συγγραφέως δὲ τοῦ βιθλίου είναι εὐφυέστατος "Αγγλος ἔφεδρος, δι Βίθια Τζέλμπερτ, ποὺ ἐλαύνει στὴν ἐκτροπή τῆς Παλαιοτίνης ὅπο τὰ διαταγάς τοῦ στρατηγοῦ "Αλλεμπιτού.

Πολλὰ περίεργα μαθαίνει κανεὶς ἀπὸ τὸ βιθλίο αὐτῷ, ποὺ ἐκτὸς τῶν δλλων, περιέχει καὶ διάφορες προφήτειες. Π. χ. μιὰ δράχμα "Αραβας.. "Αγαθογεγέλους. Π. χ. μιὰ δράχμα "Αραβική προφητεία ἐλεγεῖ:

"Οταν δὲ Νείλος μητὶ μέσα στὴν Παλαιήν, τότε θύ διώξῃ τὸν Τούρκο ἀπὸ τὴν Ιερουσαλήμ ὃ ἐκ διπλῶν Πρωτήτης".

Βέσσαια, τότε ποὺ εἰπώθηκε ἡ προφητεία αὐτή, φαινόταν ἀδύνατον διὰ τὰ νερά τοῦ Νείλου θά μποροῦσαν ποτὲ νό ρεύσουν πρὸς τὴν Παλαιότινη, ἀπὸ τὴν δύσιν τὸν χώριζαν 300 χιλιόμετρα. "Άλλ" οἱ τρομεροὶ "Εγγέλειοι, χωρὶς νά ξέρουν τὴν προφητεία, ἀποφάσισαν χάριν ὑδρεύσεως, τῶν στρατευμάτων τους, νά διοικήσουν μασλίνες τὸ νερό τοῦ Νείλου ἀπὸ τὴν "Ελ-Καντάρα. Λίγες μέρες, πρὶν πάρουν τὴν Ιερουσαλήμ, είχαν ἀρχίσει νά τρομπάρουν χιλιάδες γαλόνια νερὸ διόπτην ἔνα σημεῖο τοῦ ποταμοῦ (τὴ Γάζα) στη γῆ τῆς Επαγγελίας. "Αναγκή νά προσθέσουμε ἀκόμη διό προφήτης στὴν "Αραβική γλώσσα λέγεται: «Ἄλλεμπιτος θύμας—άν και κάθε ἄλλο, παρὰ προφήτης "Άλλεμπιτος θύμας—άν και κάθε τοῦς θιαγενεῖς μὲ διαστρεβλωμένο μοιραίας τὸ ξενικό δινομάτου: "Άλλ—έπειτα (δηλ. Προφήτης)!"

Κι' ἔτοι, ή πάλιά προφητείας ἐξεπληρώθη κατά γράμμα.

Η "Αλωσις τῆς Ιερουσαλήμ" ἔγινε χωρὶς ἀλματοχυία καὶ μὲ τρόπο πολὺ παράδοξο: "Η «Μεραρχία τοῦ Λοιδίνου» είχε διαταχθῆ & πό τὸν "Αρχιστράτηγο νά καταλάθη τὸ χωριό Μίκμας, μὲ ἐπίθεσι κατὰ μέτωπον, ποὺ τὴν λογαρίασαν πόλη θά ήταν φορεὶ σὲ θυσίες. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐπιθέσεως δὲ ὑποστηστής τῆς Μεραρχίας, σκυμμένος τὴ νύχτα ἐπάνω στὸ χάρτη τῆς περιοχῆς, θυμηθῆκε διό είχε ἀπαντήσεις διάλογε τὸ ίδιο δινομάτος, Μίκμας, στὴ Βίθλο. Χωρὶς νά χάσῃ καριό, πρὸς ἀπό τὴ βαλίτσα του τὴν Ιερή Βίθλο, τὴν

ἔξεψύλλησε καὶ θρήκε τὸ μοιραίο δινομάτος ὃ ἔνα ἀπὸ τὰ κεφάλαια τοῦ Προφήτη Σαμουήλ. "Ήταν ἀκριβῶς τὸ μέρος ποὺ ὡς Ιωνάθαν είχε διαταχθῆ ν' ἀπόσπασμα τὴν Ιερουσαλήμ μὲ κάθε θυσία, ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους. Καὶ, κατὰ τὸ Σαμουήλ, τὸ ἐπέτυχε, χωρὶς νεκρούς, χάρις σὲ μάζα διάθασι, μεταξὺ τῶν λόφων Μπούζες καὶ Σενέχ. Ἀπὸ δὲ τὸν ιωνάθαν κι' ὃ στρατὸς του πέσαντος ζαφικά στὰ νώτα τῶν Φιλισταίων, οἱ ὅπιοι διέμισαν πᾶς είγους κυκλωθῆ ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Σαούλ καὶ τόσαλαν στὰ πόδια.

Ο ὑπαστοπῆς δὲν ἔδιστασε πλέον. Πήγε μάσσως, ἔζυπησε τὸ Μέραρχο, τοῦ ἀνέφερε τὰ πάντα κι' ἔκεινος, κατενθουσιασμένος, ἐστείλε προσκόπους γιαντὶν ανακαλύψουν τὸ διάδασι ἐκείνην. Καὶ διάν οἱ πρόσκοποι γύρισαν μὲ τὴν εἰλίση διό διάδασι ἐφερευρέτο ἀσθενέστατα ἀπὸ τοὺς Τούρκους, δι Μέραρχος ἡ ἐπροποίηση προχείρως τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως. "Ενα τάχυμα πεζοκοῦ ἐπρωγήρως τὴ νύχτα μέσα ἀπὸ τὸ στενό πέρασμα, ποὺ ἤταν ἀκριβῶς ὅπως τὸ περιγράφει ὁ Σαμουήλ.

Οι Τούρκοι, κατὰ τὰ ἔξημερωμάτα, ἐνδύμισαν στὶ είχαν κυκλωθῆ ἀπὸ τὶς μεραρχίες τοῦ "Άλλεμπιτος καὶ, μιμούμενοι τοὺς Φιλισταίους, διέβαλαν κι' ὅπιοι στὰ πόδια. Δηλαδή, ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, οἱ "Αγγλοί είχαν ἐπιτύχει τὴ νίκη, ἀκολουθῶντας τὴ στρατηγικὴ τῶν. . προφητῶν!

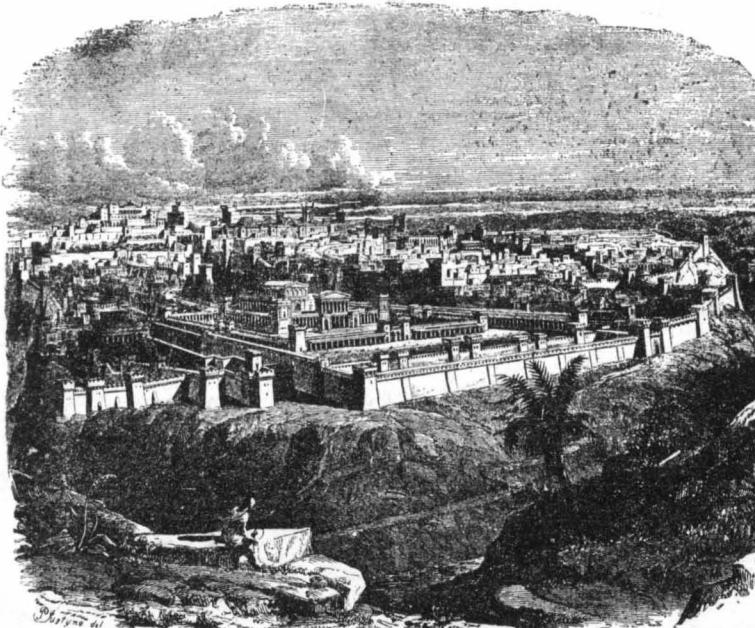
Μετά τὴν εύκολη νίκη τῆς Μεραρχίας τοῦ Λοιδίνου, δι στρατηγός "Άλλεμπιτος ὁ πόδιος δὲν είχε καὶ ισχυρή ὑπεροπλία ἀπέναντι τῶν Τούρκων—ἀπεργάσιον ἐν ἀφήση στοὺς ἔχθρους ἀρκετό καιρό γιαντὶν ἀδελάσσουν μόνοι τους τὴν Ιερουσαλήμ. Τότε ἀκριβῶς ἐσημειώθη τὸ ἀστεύτερο ἐπεισόδιο τῆς τελευταίας Σταυροφορίας, ποὺ θά τὸ διηγηθοῦμε ἀμέσως:

"Ο Διοικητής ἐνδια συντάγματος τῆς Μεραρχίας σκέφτηκε δι τι καθόδη θά ήταν νά είχε διόδια τρία αύγα τηγαντιά μὲ τὸ ζαύπιον τοῦ πρωανθοῦν τοῦ προγεύματος. Είδε στὸ χάρτη τοῦ "Επιτελείου διό κάπου ἐκεῖ κοντά ήταν ἔνα χωριό. Λίφτα δινομαζόμενο, διόπου ἀσφαλῶς θά ὑπῆρχον κοπτέταιο. Ἐφώναξε λοιπὸν τὸ στρατιώτη Μέρτζ, μάγειρο τοῦ Α'. Τάγματος καὶ τὸν διέταξε νά πάρη νά τοῦ θρή αὐγά:

—Νά μη γυρίσης χωρὶς αύγα! τοῦ εἴπε.

Ο στρατιώτης Μέρτζ, ἀξούριστος καὶ ζεικούμπωτος, ζεικίνσε, χωρὶς νά έρη ποὺ ἀκριβῶς ἐπεφτε τὸ Λίφτα, "Επιπλανιόταν, λοιπόν, ἔγγονιστος μέσα στὸν κάμπο, μή πιρόπαντας νά τὸ δινακαλύψῃ, δι τὸν έξαφνα, ἀπὸ τὴ στροφή ἐνός δρόμου, φάνηκε ἐνα καρποτσάκι, ἀκολουθούμενο ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους. Μπροστά ἐπήγιαν μερικοί, κρατῶντας καλάμια μὲ ἀσπρα πανιά, σὰν σημαῖες. "Ήταν μιὰ περιεργήστατη διαδήλωσι.

Ο Μέρτζος τράβηξε ἀμέσως πρὸς τὸν θάμπων μερικάς θύμας τοῦ ιωνάθαν μὲ ένθυμοσαμό. "Ησαν ἀστράπαδες. "Ο Μέρτζος ἐλεγει μέσα του: «Τί διάθλοι πάθανε καὶ κάνουν ἔτοι;» Κά-

Η Ιερουσαλήμ, όπως ήταν τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ

ποιος δπ' αύτούς μάλιστα, πού φορούσε διπρό καφτάνι, έφωναξε: «Αλλάχ, Ακμάρ», καθ' θέλσε νά... τὸν φιλάστη! Ο στρατιώτης Μέρτς, άθιασμένος, για τίς άνεξήγητες αύτές έκδηλωσεις, έτοιμαζόταν νά σπρώχει τὸν καφτανοφόρο, όταν ξνας δπό κείνους πού άκολουθούσαν τὸ άμαξάκι, τὸν έρωτησε σε κακή άγγειλική γλώσσα:

—Εού! Αγγλο στρατιώτη, ε;

—Υποθέτω, απήντησε δ μάγειρος.

—Ποῦ είνε τὸ στρατηγόδος;

—Δέν ξέρω, μπάρμπα, απάντησε δ Μέρτς.

—Τέλο έγκω παραδόσει τὸ πόλι, είπε δ άλλος. Μά τὰ κλεινιά! Νικά σας! Χαλάλι σας!

«Εθγαλε πράγματι δπό μιά θήκη ξνα μάτσο μεγάλα κλειδιά καθ' τὰ κούνια με προστάση ση μύτη τοῦ μαγείρου τοῦ Συντάγματος. Ο Μέρτς ένδιμος δτὶ είχε πέσει μέσα σε μπουλούκι δροπετῶν φρενοκομείου.

—Στὸ διάστολο έσεις καὶ η πόλις σας! έφωναξε θυμωμένος. Έγώ θέλω αύγα γιά τοὺς δέξιωματικούς!..

Καὶ μὲν τὴν άπαντηση σωτή, δ στρατιώτης Μέρτς δφησε μάρμαρα τοὺς άγνωστους με τὰ κλειδιά καὶ γύρισε πίσω τρέχοντας. Μετὰ δέκα λεπτά, έφθασε στὸ στρατηγόδο. Διηγήθηκε τὸ συμβόλιο στοὺς δέξιωματικούς, κάπως άσυνάρτητα, ἀλλὰ στὸ τέλος ξνας λογαρίσθη, δφοῦ σκέψθηκε λιγο, έθγαλε, μέ δρκετή ψυχραιμία, τὸ συμπέρασμα καὶ είπε στοὺς συναδέλφους του:

—Κύριοι! Ή! Ιερουσαλήμ είνε δική μας!

Καὶ χωρὶς νά χάστη καρό, δρπαξε τὸ τηλέφωνο, καὶ ἐπληροφόρησε σχετικῶς τὸ Ταξίαρχο. Ούπωτον, δποῖς άμεσων έκστρατησε τ' ἀλογόν του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν Ιερουσαλήμ.

Πράγματι, στὸ δρόμο άπαντησε τὸ πλήθος τῶν κατοίκων, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Δημάρχο. Ο δημιοτικός δρχοντας προθυμοποιήθηκε νά τοῦ ἑτανάλαθη τῇ δηλωσι καὶ τῇ χειρονομία πού είχε κάνει καὶ στὸ μάγειρο:

«Κλεινιά δικά σας!»

Στὸ μεταξύ, δ ἀρχιστράτηγος Σέου, διοικητῆς τῆς Μεραρχίας, ξιασθη τὰ νέα καὶ σκέφθηκε δτὶ σ' αὐτόδη ἔπρεπε νά παραδοθῇ η πόλις τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ. «Ετρεξε, λοιπον, κι' αὐτόδη στὸ ίδιο μέρος, δποῦ ή κωμοδία τὸν κλειδιών πατήκητε δπό τὸ Δημάρχο γιά τρίτη φορά, μὲ νέες ζητωκραγίες ὑπέρ τῶν Αγγλῶν καὶ γενικά τῶν Χριστιανῶν. «Οταν δόμως ἀνέφερθη στὸν Αρχιστράτηγο ή παράδοσις τῆς πόλεως, έληφθη η έξης δπάντηση:

«Ο στρατηγὸς Αλλευτοῦ θὰ δεχθῇ δ ίδιος τὰς κλειδᾶς τῆς Ιερουσαλήμι τὴν 11ην τρέχοντος. Προετοιμάστε σχετικὴν τελετὴν.

Καὶ πράγματι, στὶς 11 Δεκεμβρίου 1917, δ στρατηγὸς Αλλευτοῦ, πειστοιχιζόμενος ἀπό άντιποσώσους δλων τῶν Συμμάχων Κρατῶν, δέχτηκε μὲ πομπὴ τὰ κλειδιά τῆς Ιερουσαλήμ, δπως ἀναγράφει η ἀπίστημη Ιστορία τοῦ Μεγάλου Πολέμου, δποῦ δόμως δέν ἀναφέρεται καθόλου δ στρατιώτης Μέρτς, μάγειρος τοῦ Συντάγματος.

Τὸ γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Αγίων Τόπων, δποῦ έγεννηθη, ἔξης κι' έμαρτυρησε δ 'Ιησοῦς, ἐπανηγυρίσθη τότε καὶ στὴν Ἐλλάδα μὲ δοσολογίες δ σλους τοὺς ναοὺς καὶ δμιλίες στὸ Στρατο καὶ στὰ Σχολεῖα.

ΤΙ ΛΕΝΕ Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ο σύλλογος τῶν «Λεωνίδων Κρίσιμων», τὸν δποῖον ίδρισταν ποὺ ἔτους ή Αμερικανίδες γεννητούσιας ποὺ ὑπερέθισταν τὸ δύον ἔτος τῆς ήλικίας τον, ἐκανικόρροστος πρὸς ήμερον τὴν ιδιολογίαν προσθίμητο κατὰ τοῦ χροοῦ:

«Δεσμοίς, δ χροὸς είνε η ἐνσάρκωσις τῆς διαιθομαζ, η χονδροειδής σάτυρα τῆς ἀνθρωπίνης ήθωτικής, τὸ δημητριόν τῆς ἀνθρωπίνης ενδημανίας καὶ αἵτια καὶ μέσον καθε προσθύλις τῆς παρθενικῆς αἰδημοσύνης. Εξεγερθῆτε λοιπὸν ἐναντίον τοῦ χοροῦ, κλπ.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

Τὸ μαρό συναέρον, ποὺ ἀνατρέπει τὶς ὑψηλότερες ἀρχές καὶ πεπονίσει, μιασθεὶ μὲ τὸν σφενδονόλιθο, μὲ τὸν διανδι έξαπληθεντες τὸν Γολιάθ.

Εἶνε ἐπανδυνό νά δείχνης στὸν ἄνθρωπο τῆς διοικητές του μὲ τὰ ζῶα, χωρὶς συγχρόνως νά τοῦ παραδεικνύῃς καὶ τὴν ἀντιεργότητά του ἀπό αὐτά. Πιο ἐπανδυνό δνως είνε νά τοῦ κρέθης καὶ τὰ διδ.

Πασκάλη

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Ποὺς ἀγάπησε πραγματικά καὶ δὲν ἀγάπησε μὲ τὴν πρώτη ματά; Σαίξης;

Στὸν ἀληθινὸν ἔρωτα η ψυχὴ ἀγκαλάει καὶ σκεπάζει δλαληρο τὸ σῶμα. Φρ. Νίτσε

Οποιος μιασθεὶ γιά πρώτη φορά ση ζωή του είνε Θεός, καὶ διαν δώμητε είνε δινηγος στὸν έρωτα του «Άλλη» δποῖος μιασθεὶ γιά δεύτερη φορά, είνε τρελλός, έστω καὶ δην είνε τυχερός στὸν έρωτα του.

Ερ. Χάινε

Η γυναῖκα είνε μιά καμῆλα, τὴν δύοια μᾶς δίνει δ θεός γιά νὰ περάσουμε πὴν έρημο τοῦ βίου μας.

Σπάτι χωρὶς γυναῖκα είνε σῶμα χωρὶς ψυχῆ.

Γυναῖκα ποὺ μιασθεὶ σὰν ζνδρας καὶ δρνθη σὰν πετενός, είνε ἀπαύσια πρόγματα.

Η ώμορφά της γυναῖκας περνᾷ, μᾶς δηλασθήνητη της περιπέτηα:

Τὸ Κοράνιο

Πιά μένα η τελεία ζωὴ ηπάρχει στὴν ζωήστη καὶ τὴν κοινωνία τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικας. Η γυναῖκα κι' δ ζνδρας συμπληρώνουν δ ζνας τὸν ἄλλον καὶ πρέπει νὰ ζνονται δικαιωμάτα καὶ καθηρώνται πρὸς τὴν κοινωνία. Σκευηθῆται ποὺ δηληγεῖ τὴν δικαιωμάτα, θνατηνότητα, θνατηνότητα, θνατηνότητα: Οι άνδρες έπειταν περισσότερα δικαιωμάτα, θνατηνότητα τη γυναῖκα, κι' γυναῖκας άρχιζεν νὰ κατατὰ κανούργη δικαιωμάτα, θνατηνότητα τὴν μητρότητα, τὸ παιδί.

Τὸ ζνδρας κατέχει τὴν ζεζονία, ἀλλὰ η γυναῖκας καὶ κυθερῶνται.

Ο ζνδρας δὲν πορειέται νά νάνη ση ζνηγος καὶ καληδάρα, ἀν δὲν είνε καὶ καλη πολέταις, έ, α μελος δηλαδή της κοινωνίας πραγματικό, ζνωτηνό, συνειδητό, ποὺ ζχει σαρῆ ζεζονται τῶν καθηρώντων καὶ τῶν δικαιωμάτων του.

Α νατάλ Φράνς

Η ζωὴ δὲν ζχει ολό δριο ἀπὸ τὸν έρωτα. Κάθε τι ποὺ μπορει νά ζαγκαπη, ζη.

Ω, ανοξε! Εσαι ζνα γράμμα, τὸ δύοιο στέλνω στὴν ζγαπμένη μον...

Β. Ο γκάω

Πιά ολέλες φορές τιναίνει νά σᾶς ζμποδεζη νά ζκετεστε μεγάλα πρόγματα καὶ γυναῖκα ζκετηνή άζεις δως πού οπαί τὰ ζνέτεντεστ.

Α. Δουμαζ, θνός

Καὶ η πο φιλοπερίεργη γυναῖκα ζνώμη, ἀντὴ ποὺ τελελαίνεται νὰ ζνονται τῶν δηλωνταις, ποὺ λένε πολλά, δὲν ζντημα παρὰ μόνο τοὺς ζνδρες ποὺ οπαί τὰ ζνέτεντεστ.

Χωρὶς ζέρα τὸ ποιλή, ςιριζις νερὸ τὸ ψάρι, ςιριζις ζάπη δὲν θαστον κόρη καὶ παλικάρι.

(Δ. ζατικά Διστικα)

Οταν βλέπεται δη δη μηνηστη σαζ ζχει μάγοντα προδοκώντα καὶ βλέμμα γεμάτο ζγντητη, μᾶς ση παραδεικνύει ποὺ είνε ζγγελος, μᾶς δηλαδά μόνο τη βάζουν τὰ κοινάτα, ἀπό της ζννηνά τὸ βράδιο καὶ δη τρέπει πολλές ζρχέλας ...

Τ. Ταΐν

Η γυναῖκα, ζνω ζρησματοιού δη τὴν πονηρία τους γιά νὰ μᾶς δέννονται τὰ μάτια, συγχρόνως μᾶς κατηγοροῦν δη σκοτιάπτωμε ...

Π. Μπονζέ

Δεν πρέπει νὰ κατηγοροῦνται τὸν έρωτα, γιατὶ μᾶς σπρόγνεται σὲ πράξης ζπονδηνόντες, γιατὶ συγχρόνως μᾶς δηλητίζει μὲ τὴν ζπαραμάτη δη ναμ γιά τὴν ζπέλεσι τους.

Β. Ζε θε νά ζηγκε

Παδιά, παρατηρήστε καὶ μὲ τὶς πράσινες κοιλιάδες, τὰ ζπαντηρά καὶ τὰ μέλασσες ποὺ τὰ περιστοχίουν, παρατηρήστε καὶ τὰ λίμνες καὶ τὰ ζρδούς, παρατηρήστε τὰ πάντα, ποὺν ζγατηστε, γιατὶ μετα πρέπει κανεὶς ζπέλεσι τὸν κόσμο.

Κόμηστα ντε Νοάιγ